

Koupil táta pro rodinu krásnou novou žehličku. Starý model zabalili, strčili na policičku. Zapadala prachem času, každý na ni zapomněl, až přišel čas malování..., ten ji rázně připomněl. „Kam s ní?“ toť otázka, zamyslel se Procházka. A že byl vždy mužem činu, jednal rázně - na rovinu. Připojil se k internetu, kontaktoval svoji tetu. „Milá Máňo, jsi v Meziříčí rodačka. Kontejnery Asekolu budou pro tebe brnkačka.“ Máňa ihned odpoví mu: „ Na ulici Bezručova kontejner se nachází, kdo má přístroj elektrický, nefunkční či nepraktický, pěkně to tam nahází. Kdybys bydlel blíže městu, měl bys ještě kratší cestu, u centra je taky věru na Radnické místo sběru. Ani lidé z vršku kopce nezůstanou zkrátka, mohou ihned separovat, jen otevřou vrátka. Na ulici Pionýrská jeden stojí, jsem si jistá.“ Procházka se trochu stydí, ta se vyzná, to se vidí. Pan Procházka neměl stání a odložil malování. I když vám to divně zní, svolal schůzi domovní. Po ní každý soused v domě rozhodl se následovně: Není nutné všechno doma schovat, teď začneme separovat. To co nešlo mnoho dní, teď Asekol umožní. Domovníci skončí klepy, harampádí před dům letí, budeme mít čisté sklepy. Nájemníci nezahálí, elektrošrot snášejí , sběrné vozy Asekolu, kontejnery svážejí.

Celkem nám tu 4 stojí, namnoží se, nevím, kdo ví?

Však pokud nám jich Asekol sem bude dávat více, tak nám začne hubnout červená školní popelnice.

Žáci a žákyně 1. až 5. ročníku ZŠ Lhotky